

Arrest

nr. 175 818 van 5 oktober 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Togolese nationaliteit te zijn, op 12 april 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 maart 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 augustus 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 september 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat DELGRANGE *loco* advocaten J. HARDY en C. DESENFANS en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart een Togolees staatsburger te zijn van Yoruba-origine. Uw vader was afkomstig van Nigeria en uw moeder van Togo. U leefde heel uw leven in Abidjan (Ivoorkust) tot u 25 jaar oud was. U had een winkel in Abidjan maar de zaken gingen niet goed. Uw vader stierf en uw moeder werd er door zijn familie van beschuldigd hem vergiftigd te hebben. U kreeg problemen met onbekenden die u met de dood bedreigden, u afpersten en zeiden dat u uitging met hun echtgenotes. U had ook nachtmerries waarin u droomde dat u achternagezeten werd. Omwille van deze problemen ging u naar Lomé, Togo. ook daar kreeg u echter dezelfde problemen met onbekenden. U reisde verder naar Cotonou, Benin,

waar zich weer dezelfde problemen voordeden. Omdat u deze problemen beu was besloot u Afrika te verlaten en vertrok u naar België waar u op 28 mei 2015 asiel vroeg.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Uw verklaringen over uw beweerde problemen zijn immers dermate vaag dat er geen geloof aan kan worden gehecht.

U verklaart de Togolese nationaliteit te hebben (zie gehoor CGVS, p. 3) en u legt ter staving hiervan een originele Togolese identiteitskaart en een kopie van uw Togolees paspoort voor, beiden afgeleverd in 2014. Aangezien u de Togolese nationaliteit bezit, dient uw asielaanvraag beoordeeld te worden ten aanzien van Togo. U verklaarde echter 25 jaar (bijna heel uw leven dus) gewoond te hebben in Abidjan, Ivoorkust. Uw beweerde problemen zouden ook in Ivoorkust begonnen zijn. Tijdens uw gehoor op het CGVS bleek dat u drie soorten van problemen aanhaalde.

Ten eerste haalde u gezondheidsproblemen aan. Aan het begin van het gehoor gevraagd of u ooit problemen had in Togo, het land waar u de nationaliteit van draagt, verklaarde u dat het enige probleem dat u had met uw gezondheid was en dat u steeds ziek was (zie gehoor CGVS, p. 4). U verklaarde dat u soms uit uw neus bloedt, dat u soms hoest dat u zich niet goed voelde en dat u bij aankomst in België tandproblemen had (zie gehoor CGVS, p. 4-5). Dit zijn louter medische problemen die u aanhaalt en die geen verband houden met uw asielaanvraag. Er kan worden opgemerkt dat op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 blijkt dat de ambtenaargeneesheer er mee belast is om de toegankelijkheid van de medische zorgen die een vreemdeling nodig heeft in diens land van herkomst te beoordelen, evenals de graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling. Het Commissariaat-generaal zou haar bevoegdheid overschrijden indien zij hier nog uitspraak over zou doen.

Ten tweede verklaart u problemen te vrezen met de familie van uw vader. U verklaarde tijdens uw gehoor op het CGVS dat u problemen had na de dood van uw vader maar wanneer dan gevraagd werd wat er gebeurd is, blijft u het antwoord schuldig (zie gehoor CGVS, p. 5). Verder tijdens het gehoor haalde u opnieuw aan problemen te hebben gehad met de familie van uw vader en verklaarde u dat zij, volgens uw moeder, de oorzaak van uw ziekte zijn (zie gehoor CGVS, p.8). Echter gevraagd hoe zij de oorzaak van uw ziekte kunnen zijn en waarom de familie van uw vader u problemen zou willen geven, verklaart u het niet te weten. U kan enkel zeggen dat u hen niet wou zien en dat uw moeder u vroeg voorzichtig te zijn met hen, maar u weet niet waarom (zie gehoor CGVS, p. 8-9). U haalt echter doorheen uw gehoor op het CGVS geen concrete problemen met hen aan. Nochtans had u tijdens uw gehoor voor de DVZ verklaard dat uw vrees bij terugkeer naar uw land van herkomst erin bestond dat u vreesde dat uw familie u zou doden (zie vragenlijst CGVS, ingevuld op de DVZ dd. 17/6/2015, nr.4). U verklaarde verder voor de DVZ dat uw vader werd vergiftigd door een familielid langs vaderskant, maar u wist niet waarom (zie vragenlijst CGVS, ingevuld op de DVZ, nr. 5). Tijdens uw gehoor op het CGVS gevraagd hoe uw vader stierf verklaarde u echter enkel dat hij sliep en niet meer is opgestaan. U verklaarde wel dat uw moeder ervan werd verdacht uw vader vergiftigd te hebben maar u verklaarde niets over een vergiftiging van uw vader door zijn familie (zie gehoor CGVS, p. 8). Er dient te worden opgemerkt dat deze inconsistenties in uw verklaringen de geloofwaardigheid ervan grondig aantasten.

Er kan hierbij worden opgemerkt dat uit de verslagen van de DVZ blijkt dat u na het gehoor op DVZ verklaarde de tolk niet begrepen te hebben en dat u tijdens het gehoor op DVZ meermaals aangaf dat u zich verward voelde en meerdere vragen niet beantwoordde (zie vragenlijst CGVS, ingevuld op de DVZ, nrs. 5, 7-10). Er werd u tijdens het gehoor op het CGVS gevraagd naar de problemen met de tolk en uw verwardheid tijdens het gehoor door de DVZ maar u verklaarde geen problemen te hebben gehad (zie gehoor CGVS, p. 2-3). U gaf tijdens het gehoor op het CGVS meermaals aan de tolk te begrijpen, hoewel u meermaals uit een soort van automatisme leek over te schakelen op het Frans en u gaf bij het begin van het gehoor op het CGVS ook aan dat u niet verward was en in staat was het gehoor te doen (zie gehoor CGVS, p. 1-3).

Ten derde haalde u problemen aan met onbekenden die u achterna zaten - zowel in uw nachtmerries als in het echte leven - en die u met de dood bedreigden. Er kan reeds worden opgemerkt dat u tijdens uw gehoor voor de DVZ nergens melding maakte van dergelijke problemen. U verklaarde dat deze

problemen reeds in Abidjan begonnen, en dat u vervolgens naar Togo ging omwille van deze problemen. U weet echter niet wanneer u precies naar Togo vertrok (zie gehoor CGVS, p. 4). Bovendien verklaarde u aanvankelijk dat het enige probleem dat u - in Togo - had uw ziekte was (zie gehoor CGVS, p. 4), pas later tijdens het gehoor, gaf u aan dat u in Togo ook achterna gezeten werd door onbekenden (zie gehoor CGVS, p. 6). Gevraagd wat u deed tijdens de 4 à 5 maanden dat u in Togo verbleef, zegt u dat u zich niet zo goed voelde en dat u naar verschillende plaatsen werd gebracht. U verduidelijkte dat uw moeder u naar verschillende kerken bracht omdat u ziek was maar dat u zich niet herinnert wat er precies gebeurde (zie gehoor CGVS, p. 4). Het is merkwaardig dat u er niet in slaagt enig zicht te geven op uw activiteiten in die 4 à 5 maanden dat u in Lomé, Togo was, maar dat u blijkbaar in die periode wel aan een Togolese identiteitskaart en paspoort bent geraakt en gedetailleerd kan vertellen hoe u die bekomen hebt (zie gehoor CGVS, p. 9).

Wat betreft de door u aangehaalde problemen - die reeds begonnen in Abidjan - kan worden opgemerkt dat u er totaal geen idee van hebt wie u achterna zou gezeten hebben (zie gehoor CGVS, p. 6, 7). U verklaart dat ze geld van u eisten maar weet niet waarom, aangezien u niemand geld verschuldigd bent (zie gehoor CGVS, p. 7). U verklaart dat ze u ervan beschuldigen uit te gaan met hun vrouwen, maar u verklaart hun vrouwen niet te kennen (zie gehoor CGVS, p. 8). U weet niet waarom deze mensen die u niet kent u zouden willen doden (zie gehoor CGVS, p. 6). Gevraagd wanneer ze u dan zegden dat ze u wilden doden, verklaart u dat dat vorig jaar was. U verduidelijkte verder dat ze naar uw huis kwamen om u te zoeken en dat ze het huis afbraken omdat u niet thuis was (zie gehoor CGVS, p. 6). Er dient echter te worden vastgesteld dat dit een merkwaardig antwoord is op de vraag wanneer ze u zegden dat ze u wilden doden. Immers, u bleek niet thuis te zijn en er was ook niemand anders thuis (zie gehoor CGVS, p.6). Dit antwoord komt dan ook zeer merkwaardig en ondoorleefd over.

U opnieuw gevraagd naar een situatie waarin men u zei dat men u wou vermoorden, verklaarde u, na eerst de vraag niet begrepen te hebben, dat dit voorkwam in een situatie waarin u niets deed (zie gehoor CGVS, p.6). U lijkt niet in staat te zijn zich een incident voor de geest te halen en dit te omschrijven. Uw verklaringen betreffende de doodbedreigingen die tegen u zouden zijn geuit blijven zeer vaag en ondoorleefd. U slaagt er ook niet in de eerste keer dat u bedreigd werd te situeren in de tijd (zie gehoor CGVS, p. 6).

Al deze elementen tasten de geloofwaardigheid van uw verklaringen met betrekking tot uw beweerde problemen fundamenteel aan.

Verder kan nog worden opgemerkt dat u verklaarde uw Togolees paspoort aangevraagd te hebben toen uw problemen begonnen, omdat u de bedoeling had het land te verlaten (zie gehoor CGVS, p. 9). U betaalde er 40.000 CFA voor. U slaagde er echter in uw paspoort 'niet lang' na het verkrijgen ervan, kwijt te spelen (zie gehoor CGVS, p. 9). Het is opmerkelijk dat u zo laks omgaat met het document waarvan u verwachtte dat het u in veiligheid kon brengen. U was wel zo voorzichtig om nog een kopie van de identiteitspagina en pagina 3 van uw paspoort te nemen in de korte periode dat u het niet kwijt was. U weet echter niet waarom u dat deed (zie gehoor CGVS, p. 6), wat opnieuw vragen doet rijzen. Wat betreft dit afschrift van uw Togolees paspoort kan worden opgemerkt dat het geen gegevens bevat die hierboven in twijfel worden getrokken. Hetzelfde geldt voor uw identiteitskaart. Er wordt immers op dit moment niet getwijfeld aan uw identiteit of nationaliteit. Deze documenten herstellen echter niet de ongelooftwaardigheid van uw asielrelaas.

Gelet op het voorgaande kan in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, worden vastgesteld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij heeft geen nota ingediend.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 tot 48/7 en 62 van de vreemdelingenwet, van artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, van de artikelen 3 en 13 van het EVRM, van de artikelen 1 tot 4 en 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van artikel 1 van de Conventie van Genève, van artikel 4, § 1 van de kwalificatierichtlijn, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen, van het beginsel van behoorlijk bestuur, van de zorgvuldigheidsplicht, van het recht op een eerlijke administratieve procedure.

Verzoeker voert aan dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen geen zorgvuldige analyse heeft gevoerd, omdat verzoekers mentale en psychische toestand niet passend werden onderzocht en beoordeeld. De bestreden beslissing is grotendeels gemotiveerd door incoherenties, vaagheden, gebrek aan antwoord op sommige vragen en wisselende verklaringen. Uit verzoekers gedrag en verklaringen blijkt echter dat, zowel voor de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) als voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), een bijzondere aandacht besteed had moeten worden aan verzoekers mentale en psychische situatie: de scheiding tussen de werkelijkheid en de dromen/nachtmerries van verzoeker is niet duidelijk, het gehoor bij de DVZ verliep op een rare manier, verzoeker bleek zich dit niet te herinneren, verzoeker bleef op verschillende vragen het antwoord schuldig, verzoeker schakelde meermaals over naar het Frans en ratelde,...

Het CGVS heeft de mentale toestand van verzoeker niet passend onderzocht, hoewel die van groot belang is om zijn verklaringen passend te evalueren. Het CGVS moet rekening houden met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, wat niet blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing. Verzoeker verwijst in dit verband naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), naar rechtspraak van het Hof van Justitie in de zaak C-277/11, M.M. t/ Ministre for Justice, Equality en Law Reform, Ireland and Attorney General, 22 september 2012 en naar de Proceduregids van het UNHCR. Verzoekers mentale toestand moest op een ernstige en zorgvuldige manier onderzocht worden, dit is niet gebeurd. Verzoeker legt een attest voor van een psycholoog die hem volgt en waaruit blijkt dat niet passend rekening werd gehouden met verzoekers mentale toestand. Indien de Raad zou menen dat dit attest niet volstaat, vraagt verzoeker dat een onpartijdige deskundige aangesteld wordt.

3.2. Stukken

3.2.1. Bij het verzoekschrift wordt een attest gevoegd van een psycholoog van de ASBL *Lutte contre l'Exclusion Sociale à Molenbeek*, afdeling SAMPA (service d'aide aux Molenbeekoïes Primo-arrivants) van 11 april 2016.

3.2.2. Ter zitting van 14 september 2016 legt verzoeker twee stukken voor:

- een "rapport de suivi psychologique" van 12 september 2016 van verzoekers psycholoog bij de ASBL *Lutte contre l'Exclusion Sociale à Molenbeek*, afdeling SAMPA;
- een medisch attest van 7 september 2016.

3.3. Beoordeling

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikel 48/3 en artikel 48/4. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

3.3.1. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de asielaanvraag van verzoeker werd geweigerd omdat zijn relaas ongelooftwaardig is:

- verzoeker haalt medische problemen aan (ziek zijn, neusbloedingen, hoesten, zich niet goed voelen, tandproblemen) die geen verband houden met zijn asielrelaas;
- verzoeker heeft problemen met de familie van zijn overleden vader maar verduidelijkt niet welke, hij verklaart ook dat zijn moeder hem vertelde dat de familie van zijn vader de oorzaak is van verzoekers ziekte, maar hij weet daar verder niets over;
- verzoeker haalt problemen aan met onbekenden die hem achterna zaten en met de dood bedreigden, zowel in zijn nachtmerries als in het echte leven, hij heeft er echter geen idee van wie deze personen zijn en waarom ze hem lastig vallen: hij is hen geen geld verschuldigd en hij ging ondanks de beschuldigingen niet uit met hun vrouwen want hij kent deze niet. Zijn problemen begonnen reeds in Abidjan (Ivoorkust) en bleven duren in de 4 à 5 maanden waarin verzoeker in Lomé (Togo) was. Over zijn periode in Lomé kan verzoeker bijna niets vertellen, terwijl hij in die periode wel een identiteitskaart en paspoort verkreeg en in detail kan vertellen hoe hij die verkregen heeft.

3.3.2. Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing niet maar legt bij het verzoekschrift een attest van een psycholoog voor. Hij meent dat het CGVS zijn mentale toestand niet passend heeft onderzocht. Ter zitting legt hij een tweede attest van zijn psycholoog voor en een medisch attest.

Uit lezing van het gehoorverslag van het CGVS blijkt dat verzoeker inderdaad een zekere mate van geestelijke verwardheid vertoont, maar dat hij toch een vrij samenhangend verhaal heeft kunnen vertellen. Dit verhaal (hij wordt achtervolgd door mensen die hem dood willen, verzoeker heeft geen idee waarom ze hem dood willen, hij heeft hierover nachtmerries en het gebeurt ook in het echte leven, daarnaast heeft hij ook problemen met de familie van zijn overleden vader) is echter zeer merkwaardig, vaag en ondoorleefd zodat er in zijn hoofde geen vermoeden kan bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De omstandigheid dat verzoeker benadrukt dat zijn mentale toestand niet optimaal is, brengt niet *a priori* mee dat hij in zijn asielrelaas een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade kan aantonen.

Het eerste attest van de psycholoog (11 april 2016) vermeldt enkel dat de psycholoog verzoeker twee maal gezien heeft en dat deze twee consultaties hem nog niet hebben toegelaten om een psychologische diagnose te stellen. De psycholoog spreekt over een staat van mentale verwardheid van verzoeker en voegt hieraan toe dat hij zich afvraagt hoe de protection officer van het CGVS niet heeft opgemerkt dat verzoeker niet over de vereiste psychologische capaciteiten beschikt om een gestructureerd en coherent verhaal te vertellen.

In het tweede attest van de psycholoog (12 september 2016) wordt gesteld dat verzoeker sinds 22 maart 2016 om de twee weken een afspraak heeft, lijdt aan zware angsten en slaapproblemen heeft, meer bepaald herhaaldelijke nachtmerries en nachtelijke angsten. Ook heeft hij dagelijkse flash backs die aandachts- en concentratieproblemen meebrengen, alsook geheugenproblemen. Verzoeker heeft de test "*Dissociative Experiences Scale (DES)*" gedaan en daaruit blijkt een score van 28, wat wil zeggen dat er zware dissociatieve problemen aanwezig zijn. Mentale dissociatie is één van de belangrijkste symptomen van het posttraumatisch stresssyndroom. De psycholoog voegt toe dat hij er sterk aan twijfelt of verzoeker in staat was om het gehoor bij het CVGS te ondergaan. De vragen creëerden een hoog stressniveau bij verzoeker.

Het medisch getuigschrift van de arts van 7 september 2016 vermeldt dat verzoeker symptomen van een depressie vertoont en veel angst. Daaruit kan volgens de arts worden afgeleid dat verzoeker op het ogenblik van zijn gehoor op 3 maart 2016, niet in staat was om correct te antwoorden.

Zoals reeds gesteld, blijkt uit het gehoorverslag van verzoeker inderdaad een zekere mentale verwardheid bij verzoeker, die hem echter niet belet heeft om een vrij samenhangend verhaal te vertellen.

Het voorleggen van twee attesten van een psycholoog en een doktersattest, zonder inhoudelijke kritiek te uiten op de motieven van de bestreden beslissing, brengt *in casu* niet mee dat deze motieven foutief zijn. Verzoeker hamert in zijn verzoekschrift op de samenwerkingsplicht en op de wijze van het afnemen van het gehoor. In dit verband moet worden opgemerkt dat uit het gehoorverslag blijkt dat het gehoor normaal is verlopen en dat blijkt dat op verschillende ogenblikken aan verzoeker werd gevraagd of hij zich in staat achtte om het gehoor verder te zetten:

- gehoorverslag CGVS, p. 3 "*Voelt u zich nu beter, u bent niet verward, bent u in staat het gehoor te doen?*" "Ja";

- gehoorverslag CGVS, p. 11 "*Als u niet in staat bent een gehoor te doen dan is dat OK maar dan moet u dat aantonen met een document van een dokter. Als u doorgaat moet u mijn vragen beantwoorden.*"

Op het einde van het gehoor werd aan verzoeker gevraagd of hij nog iets toe te voegen had, ook aan de advocaat werd dit gevraagd, beiden hebben geen opmerkingen geuit over het verloop van het gehoor (CGVS, p. 10).

Uit het gehoorverslag van het CGVS blijkt ook dat in het begin werd ingegaan op het verloop van het vorige gehoor, met name dit bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Daar had verzoeker immers geweigerd om het gehoorverslag te ondertekenen. Verzoeker antwoordde dat hij zich het interview op DVZ herinnerde (CGVS, p. 2) maar dat hij er geen opmerkingen over had en dat hij zich de problemen niet herinnerde (CGVS, p. 2). Aan verzoekers advocaat werd toen gevraagd of hij iets wist van de problemen tijdens het interview bij DVZ en hij antwoordde "*Nee het is raar dat hij er niets meer van weet*".

Het blijkt dat de verwardheid van verzoeker hem *in casu* niet heeft verhinderd om zijn asielrelaas uit de doeken te doen. Verzoeker legt attesten voor over zijn toestand, maar rept voor het overige met geen woord over de bestreden beslissing. Verzoeker verduidelijkt in het verzoekschrift niet welke elementen hij niet heeft kunnen vertellen of in welk opzicht zijn asielrelaas verkeerd begrepen zou zijn. Verzoeker uit geen kritiek op de inhoud van de bestreden beslissing, hij betwist het gehoorverslag niet. Uit de analyse van het niet betwiste gehoorverslag blijkt dat verzoekers verklaringen vaag en ondoorleefd en daardoor ongeloofwaardig zijn. De medische attesten werpen hier geen ander licht op.

Er wordt niet ingegaan op de vraag om een deskundige aan te stellen, gezien de Raad deze bevoegdheid niet heeft.

De Raad herhaalt dat het asielrelaas van verzoeker vaag en ondoorleefd is en daardoor ongeloofwaardig zodat er in zijn hoofde geen vermoeden kan bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming en sluit zich aan bij de motieven van de commissaris-generaal.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

3.3.3. Zoals hierboven blijkt, heeft verzoeker niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. In dit verband kan verwezen worden naar hetgeen hierboven gesteld werd. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker voert evenmin concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

Gelet op het voorgaande toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

3.3.4. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoot.

Indien verzoeker gezondheidsproblemen heeft, kan hij een aanvraag indienen op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf oktober tweeduizend zestien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET